

náho úřadu do 8 dnů odpor, o němž rozhoduje nájemní úřad a kde není nájemního úřadu, nadřízený úřad politický s konečnou platností. V Brně, jakožto v městě s vlastním statutem, jest ve smyslu § 20 zákona ze dne 8. dubna 920 č. 275 sb. z. a n. zřízen nájemní úřad.

Naříkané rozhodnutí bylo podle obsahu svého vydáno podle zákona o zabírání bytů obcí, zmocněnou podle § 1 zákona toho. Nebyl jím tedy podle § 27 pořad instancí vyčerpán a jest poučení k naříkanému rozhodnutí připojené a opravné prostředky vylučující nesprávné. Strana, řídící se tímto nesprávným poučením, podala proti rozhodnutí na místě odporu k nájemnímu úřadu v Brně stížnost přímo k nejvyššímu správnímu soudu.

Ač citovaný zákon nemá ustanovení, aby k rozhodnutím podle něho vydaným bylo připojováno poučení o opravných právních prostředcích, a proto neobsahuje ani sankce na případ nesprávného poučení, shledal nejvyšší správní soud na základě usnesení svého plenu ze dne 2. května 1921, že připojení nesprávného poučení o opravných prostředcích jest podstatnou vadou řízení ve smyslu § 6 odst. 2 zákona ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876, neboť odporuje zásadám dobrého řízení správního, když úřad nesprávným poučením uvádí stranu v omyl a tím zhoršuje procesní postavení strany.

Názoru tomu a důsledkům, jež nejvyšší správní soud z něho vyvodil, není v cestě ani ustanovení § 5 cit. zákona, podle něhož nejvyšší správní soud přezkoumává toliko rozhodnutí a opatření úřadů správních, jimiž byl pořad instancí správních vyčerpán, a podle něhož by slušelo stížnost podanou do rozhodnutí instance, jež není v daném případě stolicí poslední, odmítnouti pro nepřípustnost.

Rozhodnutí, jež podle poučení k němu připojeného nepodléhá dalšímu opravnému prostředku, jeví se vůči straně jako rozhodnutí konečné a také nejvyšší správní soud musí je stejně jako strana považovati za konečné, dokud sám nezjistí opak. Zjištěním tím však zjišťuje se zároveň, že jest tu nesrovnalost mezi vnějším zjevem a skutečnou podstatou rozhodnutí a tudíž vada obsahu rozhodnutí, která přičí se zásadám procesním.

Slušelo tudíž rozhodnutí naříkané dle ustanovení § 6, odst. 2 cit. zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 852.

Zabírání bytů: * Okolnost, že úřad schválil nájemní smlouvu mezi pronajímatelem a osobou třetí, nesproštuje úřad povinnosti, aby v 8denní lhůtě vyřídil později podanou žádost majitele bytu o schválení podpronájmu téhož bytu.

(Nález ze dne 23. května 1921 č. 3750.)

Věc: Antonín T. a Dr. Emil S. proti nájemnímu úřadu v Bubenči o neschválení smlouvy podnájemní.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — — —

Stížnost namítá především, že úřad nebyl oprávněn odepřít schválení ohlášené smlouvy podnájemní, ježto Dr. S. má vlastnosti v § 14 byt. zák. vyhledávané, a dále, že smlouvu ohlášenou jest pokládati za schválenou, protože stěžovatelé neobdrželi do 8 dnů rozhodnutí o svém oznámení.

§ 2, odst. 2 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. ustanovuje, že neobdržel-li pronajímatel rozhodnutí do 8 dnů po té, kdy bylo oznámení obci podáno neb doporučeně odesláno, pokládá se nájemní smlouva za schválenou.

Žádost za schválení smlouvy podnájemní mezi Antonínem T. jako pronajímatelem a mezi Drem S. jako podnájemníkem byla podána u obce dle podacího záznamu dne 5. ledna 1921, usnesení bytové komise o ní stalo se 12. ledna 1921, doručeno bylo však teprve 18. ledna 1921, jest tudíž nade vši pochybnost zřejmo, že rozhodnutí to nebylo stěžovatelům doručeno do 13. ledna 1921, kdy končil poslední den osmidenní lhůty v § 2 cit. zák. stanovené.

Žalovaný úřad vychází ovšem z názoru, že ve sporném případě nemohl nastati zákonný účinek schválení ohlášené smlouvy, protože bytový úřad nebyl nucen dodržeti osmidenní lhůtu, neboť bytový úřad již rozhodnutím z 15. prosince 1920 zřejmě projevili své rozhodnutí ve věci samé schváliv jinou smlouvu nájemní o témž bytu a že proto před konečným rozhodnutím druhé stolice o původních žádostech Dra S. a R. za přidělení téhož bytu, stěžovatelé neměli nárok, by se jim v zákonné lhůtě dostalo vyřízení jejich nové v mezičase (před rozhodnutím o dřívějším odporu) podané žádosti za schválení smlouvy podnájemní.

Názor takový jest však mylný. Zákon nikde nepředepisuje, že by strana, třebas nebylo skončeno řízení o její dřívější žádosti neb stížnosti, nesměla podati novou, od dřívějších podání odlišnou, předložením smlouvy doloženou žádost za schválení smlouvy nájemní. Zákon také nenařizuje, že by řízení o jiné záležitosti třebas téhož bytu se týkající, přerušovalo neb stavělo osmidenní lhůtu v § 2 byt. zák. stanovenou.

Ani okolnost, že obec schválila již nájemní smlouvu mezi majitelem domu a osobou třetí, nemůže, když zákon takového ustanovení nemá, sprostiti obec povinnosti, by — chce-li se vyvarovati následku zákonému v § 2, odst. 2 byt. zák. uvedenému — v osmidenní lhůtě vyřídila později (po schválení zmíněné smlouvy nájemní) podanou žádost majitele bytu o schválení podpronájmu téhož bytu.

Odporuje tudíž naříkané rozhodnutí zákonu, i bylo je proto zrušiti dle § 7 zák. o správ. soudě, aniž třeba bylo zabývati se dalšími námitkami stížnosti.

Č. 853.

Z a b í r á n í b y t ů: * Ustanovení § 8 č. 10 zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. nelze použiti na případy, kdy rozšířen byt o místnost, jež resloužila účelům bytovým (krám).

(Nález ze dne 23. května 1921 č. 5583.)

V ě c: Václav B. v Žižkově proti nájemnímu úřadu města Žižkova o zabránění krámu.